

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. M.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Kamilem Fotrem
sídlem Náchodská 760/67, 193 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. KUJI 32685/2017, sp. zn. OOSČ 261/2017 OOSC/107,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jenž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Velké meziříčí, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 22. 3. 2017, č. j. DOP/12128/2017-vasu/818/2016-vasu (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), spáchaných nedbalostně, a to v souvislosti s porušením § 18 odst. 1, § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. c) a § 47 odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchané přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 1. 2016 v 15:00 hod. v obci X řídil nákladní automobil X, RZ: X, a při jízdě po místní komunikaci ve směru od obce X u domu č. p. X, při průjezdu pravotočivou zatáčkou nepřizpůsobil rychlost jízdy zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla, dopravně technickému stavu pozemní komunikace a povětrnostním podmínkám a na zasněžené vozovce dostal smyk a v protisměru narazil do kovového oplocení zahrady domu č. p. X, čímž došlo k hmotné škodě na majetku třetí osoby. Řidič nesetřval na místě dopravní nehody až do příchodu policie a nehodu policii neoznámil. Škoda nebyla u správního orgánu uplatněna.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě, která byla doručena soudu dne 22. 5. 2017 (jako spíše blanketní žaloba), žalobce uvedl, že požaduje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť skutkové a právní závěry žalovaného nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a dále došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek neodůvodněný zásah do práva žalobce na zákonný, spravedlivý a férový proces. Mimo to žalobce uvedl, že podle orientačního odhadu Policie ČR vznikla na majetku třetí osoby celková škoda ve výši 13 000 Kč, avšak škoda nebyla u správního orgánu uplatněna.
5. V zákonné lhůtě pro podání žaloby žalobce svoji žalobu doplnil, a to podáním došlým soudu dne 12. 6. 2017. V něm uvedl, že rozhodnutí pokládá za nezákonné, neboť jím bylo zamítnuto odvolání žalobce, ačkoliv se nepodařilo projednat jeho přestupek ve lhůtě 12 měsíců od vydání Příkazu o uložení pokuty Městským úřadem Velké Meziříčí dne 15. 2. 2016, sp. zn. DOP/4040/2016/1818/2016-troja. Doručením příkazu o uložení pokuty ze dne 15. 2. 2016 počala běžet podle § 20 odst. 2 věty za středníkem zákona o přestupcích nová lhůta pro projednání přestupku, přičemž tato lhůta uplynula s výročím uplynutí 12 měsíců od doručení příkazu žalobci. Před uplynutím této lhůty nebylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pročez již nebylo možné projednat odvolání žalobce a bylo namísto prvostupňové správní rozhodnutí zrušit a řízení o přestupku zastavit. Zákon

o přestupcích byl s účinností od 1. 10. 2015 změněn zákonem č. 204/2015 Sb., kterým došlo k výrazné změně § 20 zákona o přestupcích. Zákonodárce touto změnou zavedl institut přerušení běhu promlčecí lhůty pro projednání přestupků. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu vyplývá, že zahájením řízení o přestupku se běh promlčecí doby přeruší a začne běžet promlčecí doba znovu. Nový počátek běhu promlčecí doby bude datován zahájením řízení o přestupku. Přerušení promlčecí doby má u jednoleté promlčecí doby význam z hlediska poskytnutí dostatku času na provedení zejména odvolacího řízení. Přerušením promlčecí doby se zamezí tomu, aby promlčecí doba uplynula dříve, než bude možné řádně provést řízení. Druhý moment přerušení běhu promlčecí lhůty a počátek běhu nové lhůty je stanoven na okamžik vydání rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku (je-li příkaz prvním úkonem v řízení, přerušuje se promlčecí doba doručením tohoto příkazu). Výše uvedené žalobce shrnul tak, že pokud prvostupňový správní orgán v této věci vydal rozhodnutí v podobě příkazu o uložení pokuty, jehož doručením žalobci byla založena nová doba k projednání přestupku, tak jak má na mysli § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích, na uplynutí této lhůty již nemělo žádný vliv vydání rozhodnutí o přestupku, které bylo následně opakovaně zrušeno jako nezákonné, protože zákonodárce žádné další možnosti přerušení lhůt v tomto případě nestanovil. Smyslem této právní úpravy jistě není neúměrné prodlužování řízení o přestupku, nýbrž vytvoření podmínek pro řádné a spravedlivé projednání věci v odvolacím řízení.

6. Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného dále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nelze zjistit, jakými úvahami byl veden při vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný nezdůvodnil, proč bylo řízení před prvostupňovým správním orgánem zákonným procesem, ačkoliv k ústnímu jednání byl opakovaně předvoláván zástupce žalobce a nikoliv žalobce sám, ačkoliv k tomu nebylo rozhodného důvodu. Podle § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení vykonat osobně, se doručují písemnosti zástupci. Pokud tedy správní orgán s poukazem na § 59 správního řádu předvolával zástupce žalobce, zjevně potupoval v rozporu s touto normou, neboť předvolání nenaplnělo zákonný požadavek na uvedení, kdy kam a v jaké věci se má zástupce účastníka řízení ke správnímu orgánu dostavit, a tedy jeho neúčast nemohla být automaticky přičtena k tíži žalobci samému, a to zvláště v situaci, pokud se zástupce žalobce s předstihem z jednání omluvil. Pokud měl žalobce něco v řízení vykonat sám, pak měl správní orgán předvolat přímo žalobce, a nikoliv jeho zástupce. Žalobce byl tímto postupem zkrácen na svých procesních právech ve smyslu § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu. Tato skutečnost musela být rovněž známa žalovanému ze spisového materiálu, přitom dokonce deklaroval, že se žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil k jednání, pročez byla věc projednána v jeho nepřítomnosti (str. 3 napadeného rozhodnutí). Žalovaný měl odůvodnit zákonnost postupu podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Přitom však žalobce k jednání nebyl řádně předvolán, což bylo zřejmé z předvolání ze dne 28. 2. 2017. Žalovaný tedy musel vědět, že nebyly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce, jak má na mysli § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.
7. Žalovaný postupoval v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, neboť t nepřezkoumal soulad prvostupňového správního rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a to ani

k odvolacím důvodům, na které žalobce v odvolání poukazoval (nezákonnost a nesprávnost prvostupňového správního rozhodnutí). Nepřipadá v úvahu, že by žalovaný mohl přehlédnout kogentní ustanovení správního řádu. Přesto však došlo s ohledem na shora uvedené důvody k porušení procesních a hmotněprávních pravidel, na což měl žalovaný reagovat jinak, než učinil v napadeném rozhodnutí (poznámka soudu: žalobce porušení nijak nespecifikoval). Vydáním napadeného rozhodnutí bylo zasaženo do práva žalobce na zákonný a spravedlivý proces, neboť došlo k uplynutí lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, v níž bylo možné přestupek projednat, a dále žalobci bylo v rozporu se zákonem znemožněno konat procesní úkony, neboť nebyl k ústnímu jednání v rozporu s § 59 správního řádu řádně předvolán.

8. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že trvá na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, není v rozporu se související judikaturou správních soudů a nevykazuje žádné znaky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, pro nesrozumitelnost či rozpornost. Odvolací námitky žalobce byly řádně vypořádány. Žalovaný dále zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož závěrech nadále setrvává.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. Z předloženého správního spisu soud ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupků byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje jednak na čl. I. tohoto rozsudku a jednak na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správního rozhodnutí. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
13. Žalobce nejprve namítal, že skutkové a právní závěry uvedené v napadeném rozhodnutí nemají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu a dále, že ve správním řízení došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, což mělo za následek zásah do práva žalobce na zákonný a spravedlivý proces. K tomuto obecnému tvrzení žalobce, bez bližší konkretizace porušení, krajský soud může pouze obecně uvést, že k namítanému porušení v přezkoumávaném správním řízení nedošlo, a že skutkové a právní závěry správních orgánů mají plnou oporu v právním spise. Krajský soud rovněž nemohl přisvědčit žalobnímu tvrzení uvedenému v závěru správní žaloby, a sice že žalovaný nepostupoval ve

smyslu § 89 odst. 2 správního řádu a dostatečně nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a správního řízení, a to ani k odvolacím důvodům (žalobce údajně poukazoval na nezákonnost a nesprávnost prvostupňového správního rozhodnutí). Rovněž tato obecná formulace námitky neumožnila soudu, aby se námitkou mohl blíže zabývat. Proto krajský soud uvádí, opět jen v této obecné rovině, že k uvedenému porušení nedošlo. Soud navíc nemá oprávnění za žalobce cokoliv doplňovat či dovozovat tak, aby byl se svými žalobními body v řízení úspěšný. Konkrétní žalobní body musí být formulovány v žalobě. V rozsahu uplatněných žalobních bodů je pak napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumáváno.

14. Prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek a lze tedy v odvolacím řízení napravit vady a nedostatky řízení předchozího (prvostupňového rozhodnutí). Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu úvahy, kterými se prvostupňový správní orgán řídil při hodnocení podkladů, tyto podklady byly konkretizovány a jednotlivé důkazy a podklady byly správním orgánem vyhodnocovány jak jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Přitom byly zhodnoceny výpovědi svědků, fotodokumentace pořízená na místě a popsáno bylo měření poškození oplocení a vozidla. Správní rozhodnutí obsahují nejen úvahy o skutkových závěrech, včetně hodnocení důkazů, ale také o aplikaci právních předpisů. Úvahy o spáchaných přestupcích byly vymezeny jak po stránce skutkové, tak i právní, a to při aplikaci relevantních právních předpisů.
15. Ve věci bylo vydáno 3x prvostupňové správní rozhodnutí, když první dvě z nich byly v odvolacím řízení zrušeny v důsledku zjištěných pochybení. Naopak poslední z těchto prvostupňových správních rozhodnutí bylo v odvolacím řízení shledáno plně souladným se skutkovými zjištěními a právními předpisy, pročež bylo také žalovaným potvrzeno. V uvedeném prvostupňovém rozhodnutí bylo plně postupováno dle předchozího doporučení žalovaného a v souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad napadeného rozhodnutí s požadavky zákonnosti, tak jak to plyne z § 2 správního řádu. V průběhu řízení prvostupňový správní orgán provedl řádné a komplexní dokazování a na základě tohoto dokazování byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci a všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Obě správní rozhodnutí jsou v plném rozsahu přezkoumatelná ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a jsou v nich uvedeny a vyhodnoceny všechny podklady pro rozhodnutí a rovněž důkazy, které prvostupňový správní orgán řádně provedl. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak přesvědčivé a logicky vystavěno a je věcně správné.
16. Žalobce dále namítal, že řízení o přestupku mělo být zastaveno a prvostupňové správní rozhodnutí o vině žalobce mělo být zrušeno, neboť se přestupek nepodařilo projednat v zákonné lhůtě 12 měsíců ode dne doručení příkazu o uložení pokuty ve smyslu § 20 odst. 2 věta za středníkem zákona o přestupcích. Uvedené námitce nemohl krajský soud přisvědčit.
17. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

18. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením.
19. Podle § 20 odst. 3 zákona o přestupcích přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky.
20. Z výše citované právní úpravy vyplývá, že přestupek by měl být projednán v obecné lhůtě 1 roku, jinak dochází k zániku odpovědnosti za přestupek. Zákonem č. 204/2015 Sb., byl s účinností od 1. 10. 2015 změněn zákon o přestupcích tak, že byl zaveden institut přerušení běhu roční promlčecí lhůty pro projednání přestupků, a to s tím, že začne běžet promlčecí doba znovu při naplnění blíže stanovených podmínek. Z důvodové zprávy k zákonu vyplývá, že nový počátek běhu promlčecí doby se vztahuje k zahájení řízení o přestupku. Přerušování promlčecí doby a počátek běhu nové lhůty pro projednání přestupku má význam především z hlediska poskytnutí dostatečného časového prostoru i na provedení zejména odvolacího řízení. Cílem zavedení institutu přerušování běhu promlčecí lhůty pro projednání přestupku bylo to, aby promlčecí doba neuplynula dříve, než bude možné řádně provést řízení. Institut přerušování běhu promlčecí lhůty a počátek běhu nové lhůty se nevztahuje jen k zahájení řízení o přestupku, ale také k vydání prvostupňového správního rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným (je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh promlčecí lhůty až doručením tohoto příkazu). Z dikce zákona současně platí maximální doba 2 let ode dne spáchání přestupku (včetně přerušování běhu lhůty), kdy vůbec lze přestupek projednat.
21. K uvedenému krajský soud ověřil relevantní skutková zjištění ze správního spisu, resp. přesný průběh správního řízení. Žalobce spáchal přestupky dne 8. 1. 2016, a jelikož prvostupňový správní orgán neměl pochybnosti o tom, že se žalobce přestupků dopustil a tyto ani nebyly vyřízeny v blokovém řízení, rozhodl o vině žalobce a vydal o tom dne 15. 2. 2016 příkaz o uložení pokuty (§ 87 odst. 1 zákona o přestupcích). Příkaz byl doručen žalobci dne 18. 2. 2016. Z dosud uvedeného podle citované právní úpravy tedy vyplývá, že maximální doba pro projednání předmětných přestupků byla do 8. 1. 2018 (tedy 2 roky od spáchání přestupků), a to při započtení přerušování běhu lhůty pro projednání přestupků. Jinak pro projednání přestupku je dána základní doba 1 rok, když tato se v nyní posuzované věci přerušuje doručením příkazu o uložení pokuty žalobci dne 18. 2. 2016 (§ 20 odst. 2 věta za středníkem zákona o přestupcích), přičemž tímto přerušením začíná běh nové roční lhůty pro projednání přestupků (avšak maximálně po dobu 2 let od spáchání přestupků). Přerušování běhu lhůty pro projednání přestupku a počátek běhu nové lhůty pro projednání přestupku se nevyčerpává jen pro případ doručení příkazu o uložení pokuty. Podle citované právní úpravy dochází k přerušování běhu této lhůty a započtí běhu nové lhůty pro projednání přestupku také při zahájení řízení o přestupku a při vydání rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným. To bylo třeba aplikovat i v nyní posuzované věci žalobce. Nelze proto souhlasit se žalobcem v tom, že roční lhůta k projednání jeho přestupků znovu započala běžet doručením příkazu o

uložení pokuty, tedy dnem 18. 2. 2016 (s ukončením běhu lhůty ke dni 18. 2. 2017), a že se již v souvislosti s dalšími úkony ve správním řízení nikdy nepřerušila a znovu nezačala běžet. V tomto směru byla jediným omezením pro projednání předmětných přestupků doba 2 let, v níž musely být přestupky žalobce od jejich spáchání nejpozději projednány.

22. Z geneze správního řízení dále vyplývá, že příkaz o uložení pokuty ze dne 15. 2. 2016 nabyl právní moci dne 5. 3. 2016, když proti němu žalobce nepodal odpor. Dne 7. 4. 2016 však žalobce podal prostřednictvím svého zástupce podnět proti příkazu o uložení pokuty k přezkumnému řízení pro porušení právních předpisů ve smyslu § 94 správního řádu. Na základě toho žalovaný dne 19. 5. 2016 rozhodl o zrušení pravomocného příkazu o uložení pokuty a věc vrátil městskému úřadu k dalšímu řízení (v právní moci dne 20. 5. 2016). Dne 14. 6. 2016 prvostupňový správní orgán vydal oznámení o zahájení řízení a předvolání a toto doručil právnímu zástupci žalobce dne 14. 6. 2016 (žalobci doručeno dne 15. 6. 2016). V této souvislosti soud poukazuje na § 46 odst. 1 správního řádu, z něhož vyplývá, že řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení tzv. hlavnímu účastníkovi doručením oznámení. Jelikož žalovaný příkaz o uložení pokuty v přezkumném řízení zcela zrušil, bylo třeba oznámením řádně zahájit řízení o přestupcích, poučit a předvolat žalobce k projednání přestupků a o přestupcích znovu rozhodnout. Ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích došlo rovněž tímto oznámením o zahájení řízení k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku a k zahájení běhu nové roční lhůty pro projednání přestupku (do 14. 6. 2017). Dne 10. 8. 2016 byly přestupky žalobce ústně projednány (ačkoliv bez přítomnosti řádně předvolaného žalobce i jeho právního zástupce). Následně dne 23. 8. 2016 vydal Městský úřad Velké Meziříčí rozhodnutí o vině žalobce z přestupků (právnímu zástupci žalobce doručeno dne 25. 8. 2016). Z důvodu zjištěných vad však bylo toto rozhodnutí dne 27. 10. 2016 žalovaným zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení prvostupňovému správnímu orgánu. Na základě vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady se právní zástupce žalobce dne 16. 11. 2016 seznámil s podklady pro rozhodnutí a dohodl se na tom, že k podkladům zašle do stanovené lhůty své vyjádření. Nakonec správnímu orgánu zaslal návrh na provedení dokazování výsledkem svědků X a X. Na to bylo vydáno městským úřadem dne 30. 11. 2016 rozhodnutí o vině žalobce (právnímu zástupci žalobce doručeno dne 1. 12. 2016). K odvolání žalobce však bylo i toto prvostupňové správní rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 1. 2017. Právní zástupce žalobce byl opakovaně předvolán k ústnímu jednání na den 28. 2. 2017, kde měly být především provedeny svědecké výpovědi svědků X, X a policisty X. O opakovaném projednání přestupku byl sepsán dne 28. 2. 2017 protokol, jenž obsahuje také svědecké výpovědi svědků X a X. Svědek X se nedostavil. Rovněž se nedostavil k jednání ani právní zástupce žalobce. Dne 22. 3. 2017 se konalo opakované projednání přestupků, kde byl vyslechnut jako svědek pan X. Právní zástupce žalobce se k uvedenému jednání nedostavil. Sice již dne 1. 3. 2016 městskému úřadu sdělil, že mu nařízené jednání koliduje s jinými jeho pracovními povinnostmi, avšak důvod a závažnost této své omluvy ani na následnou výzvu městského úřadu nedoložil. Po posledním projednání přestupků vydal městský úřad dne 22. 3. 2017 rozhodnutí o vině žalobce (doručeno dne 23. 3. 2017). Uvedené rozhodnutí následně potvrdil žalovaný dne 2. 5. 2017 a odvolání žalobce zamítl.
23. Z výše provedeného výkladu vyplývá především s ohledem na § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož se běh lhůty pro projednání přestupku přerušuje i vydáním

rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, že běh lhůty pro projednání přestupků byl v posuzované věci přerušen i vydáním rozhodnutí o přestupcích, jimiž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků. Došlo tak k přerušení běhu lhůty a začala běžet nová roční lhůta pro projednání přestupků. Lhůta k projednání přestupků však vždy musela skončit nejpozději ke dni 8. 1. 2018, neboť přestupek nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání 2 roky (žalobce se dopustil přestupků dne 8. 1. 2016). Z výše provedeného souhrnu jednotlivých úkonů ve správním řízení vyplývá, že pokud by došlo pouze k vydání příkazu o uložení pokuty ze dne 15. 2. 2016 (doručen žalobci dne 18. 2. 2016), došlo by k přerušení běhu lhůty a započetí nového běhu lhůty pro projednání přestupku ke dni doručení tohoto příkazu žalobci 18. 2. 2016 a lhůta k projednání předmětných přestupků by byla pouze do 18. 2. 2017. Za této situace by byla skutečně posledně vydaná rozhodnutí o přestupcích (prvostupňové rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017 a rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 2. 5. 2017) vydána po zákonné lhůtě, došlo by k zániku odpovědnosti za přestupky a rozhodnutí by musela být zrušena. Avšak k přerušení běhu lhůty pro projednání přestupků došlo i některými dalšími úkony ve správním řízení, a to oznámením o zahájení řízení ze dne 14. 6. 2016 (doručeno právnímu zástupci žalobce dne 14. 6. 2016) a vydáním hned prvního rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí o vině žalobce z přestupků ze dne 23. 8. 2016 (doručeno právnímu zástupci žalobce dne 25. 8. 2016). V prvním případě by došlo k započetí běhu nové roční lhůty pro projednání přestupku ke dni 14. 6. 2016 a v druhém případě ke dni 23. 8. 2016. V obou případech takto započatá roční lhůta pro projednání přestupku nebyla překročena posledně vydaným prvostupňovým správním rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017 a ani rozhodnutím o odvolání ze dne 2. 5. 2017. Současně nebyla překročena ani doba 2 let od spáchání přestupků, která je stanovena jako maximální doba pro projednání přestupků.

24. Žalobce si nesprávně vyložil ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Pokud je v odvolacím řízení zrušeno prvostupňové správní rozhodnutí a následně je vráceno k novému projednání, musí prvostupňový správní orgán v novém řízení rozhodnout v jednorroční lhůtě běžící ode dne vydání jeho původního (nyní zrušeného) rozhodnutí o vině, nejdéle však do 2 let ode dne spáchání přestupku. Pokud prvostupňový správní orgán v této lhůtě rozhodne opětovně o vině, počne běžet nová jednorroční lhůta pro případné odvolací řízení, opět však nejdéle do 2 let od spáchání přestupku. Jelikož žalobce spáchal přestupky dne 8. 1. 2016 a bylo opakovaně vydáno rozhodnutí o vině, k prekluzi by došlo toliko po uplynutí 2 let od spáchání přestupků.
25. Žalobce dále namítal, že žalovaný nevysvětlil své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru o zákonnosti správního řízení, když k ústnímu jednání opakovaně předvolával pouze zástupce žalobce a nikoliv žalobce samotného. Na základě toho žalobce dovodil, že správní orgán porušil § 59 správního řádu. Následná neúčast právního zástupce žalobce na projednání přestupku nemohla být automaticky přičtena k tíži samotnému žalobci, zvláště proto, že se zástupce žalobce s předstihem omluvil. Předvolán měl být přímo žalobce. Na základě toho byl žalobce zkrácen na svých procesních právech dle § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu. Rovněž těmito žalobními námitkami nemohl krajský soud přisvědčit.
26. Podle § 59 správního řádu předvolá správní orgán osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání

musí být uvedeno kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

27. Podle § 34 odst. 1 vystupuje zástupce podle § 32 a § 33 správního řádu v řízení jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.
28. Podle § 34 odst. 2 správního řádu s výjimkou případu, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.
29. Ze správního spisu soud k uvedenému zjistil, že žalobce udělil dne 22. 3. 2016 plnou moc advokátu Mgr. Kamilu Fotrovi k zastupování ve všech věcech v souvislosti s dopravními přestupky, kterých se měl žalobce v minulosti dopustit a dále ve všech věcech v souvislosti s řízením o námitkách proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Uvedený advokát plnou moc přijal dne 1. 4. 2016. Na základě této plné moci byl tedy žalobce zastoupen v nyní přezkoumávaném správním řízení. Uvedenou plnou mocí žalobce zmocnil advokáta k vykonávání veškerých úkonů souvisejících se správním řízením.
30. S ohledem na posledně citovanou právní úpravu a rovněž udělenou plnou moc právnímu zástupci žalobce je zřejmé, že postup správních orgánů v přezkoumávaném správním řízení byl v souladu s právní úpravou. Tam, kde ve správním řízení vystupuje zástupce účastníka řízení, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci. Ten má samozřejmě účastníka řízení o průběhu správního řízení informovat. Zástupce žalobce byl žalobcem zmocněn k zastupování ve správním řízení, pročez v řízení vystupoval jménem zastoupeného. Za této situace z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému žalobci. V souladu s právní úpravou by byly písemnosti ve správním řízení doručovány i žalobci jen v případě, pokud by měl v řízení něco osobně vykonat. K takové situaci však v přezkoumávaném správním řízení nedošlo. Až na oznámení o zahájení řízení a předvolání k prvnímu ústnímu jednání na den 10. 8. 2016, které bylo doručeno jak žalobci (dne 15. 6. 2016), tak i jeho právnímu zástupci (dne 14. 6. 2016), neboť jejich účast při ústním jednání (a především účast žalobce) považoval nejprve správní orgán za nutnou. I přestože byli oba poučeni ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, nikdo z nich se k nařízenému ústnímu jednání nedostavil. Zástupce žalobce dodatečně zdůvodňoval, že měl po cestě ke správnímu orgánu poruchu na vozidle, pročez využil odtahové služby a následně vystavenou fakturu předkládal k důkazu. Žalobce se pak z nařízeného ústního jednání omluvil e-mailem ze dne 9. 8. 2016 ve 21:28 hod. bez zaručeného elektronického podpisu, v němž uvedl, že se omlouvá z pracovních důvodů. Uvedený e-mail byl nalezen až 11. 8. 2016 v nevyžádané poště (tedy po datu jednání) a důvod omluvy nebyl nikdy doložen. Obdobný text omluvy zaslal žalobce městskému úřadu také poštou dne 11. 8. 2016. K uvedenému je třeba dále citovat z předvolání žalobce k jednání před správním orgánem dne 10. 8. 2016, že pokud se nebude moci ze závažných důvodů k jednání dostavit, je jeho povinností se bezodkladně s uvedením důvodů omluvit (§ 59 správního řádu), a to způsobem uvedeným v § 37 odst. 4 správního řádu a důvody omluvy doložit. Dále byl žalobce v předvolání poučen tak, že odmítne-li se dostavit k projednání přestupku nebo nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu, může být přestupek

projednán v jeho nepřítomnosti ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Jelikož žalobce se k nařízenému jednání dne 10. 8. 2016 nedostavil, ač byl řádně předvolán a o následcích nedostavení se poučen, byly splněny podmínky uvedené v § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a věc mohla být projednána v nepřítomnosti žalobce. Pouhé uvedení pracovních povinností není náležitou a doloženou omluvou a ani důležitým důvodem ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích nebo § 59 správního řádu. Právní zástupce žalobce byl předvolán k ústnímu jednání za účelem projednání přestupku vždy s obdobným poučením jako poprvé žalobce, avšak nikdy se k těmto jednáním nedostavil (dne 10. 8. 2016, 28. 2. 2017 a 22. 3. 2017). V prvním případě nařízeného jednání zástupce žalobce svoji účast na jednání omlouval závadou na vozidle během cesty ke správnímu orgánu, pro kterou musel následně absolvovat odtah vozidla (dodatečně doložil fakturou). Ke druhému nařízenému jednání se zástupce žalobce nedostavil bez jakéhokoliv důvodu a omluvy. Třetí jednání nařízené na den 22. 3. 2017 se zástupci žalobci nehodilo z důvodu údajné kolize s pracovními povinnostmi a požadoval stanovit jiný termín jednání (písemně sdělil prvostupňovému správnímu orgánu dne 1. 3. 2016), avšak důvodnost své omluvy nijak nedoložil a jiný termín jednání nenavrhoval. Přestože bylo zástupci žalobce dne 3. 3. 2017 ze strany správního orgánu sděleno, že důvody omluvy musí být doloženy, zástupce důvody své omluvy nedoložil ani na tuto výzvu správního orgánu.

31. S ohledem na výše uvedené má krajský soud za to, že ze strany žalobce a jeho právního zástupce byla ve správním řízení praktikována kompletně účelová zdržovací taktika samotného projednání přestupku tak, aby správní orgán nestihl v zákonné lhůtě přestupky projednat. Advokát žalobce ani jeho koncipient se z Prahy ani jednou nedostavili k Městskému úřadu ve Velkém Meziříčí k projednání přestupku v dopoledních hodinách. Zástupce žalobce absolvoval pouze jednu cestu ke správnímu orgánu, a to v odpoledních hodinách za účelem seznámení se s podklady a pořízení si jejich kopií ze správního spisu. Jinak v zásadě neměli čas na případ žalobce a jeho projednání před správním orgánem. Zástupce žalobce se bez relevantních důvodů (vážných a doložených) buď z jednání omlouval, anebo bez omluvy k jednání nedorazil.
32. Soud v souvislosti s náležitou omluvou odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, z něhož vyplývá, že „z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu z roku 2004, které hovoří nikoliv o omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodů“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak, i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které bránilo uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.“
33. Z rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 120/2014-21, vyplývá, že „ústní jednání ve věci obvinění z přestupku dle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, není zpravidla případem, kdy má účastník v řízení něco osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu z roku 2004). Není vadou řízení, pokud je předvolání v takovém případě doručeno pouze zástupci obviněného.“

34. S ohledem na výše uvedené krajský soud uvádí, že v posuzované věci nedošlo k porušení § 34 odst. 2 ani § 59 správního řádu. Při předvolání k ústnímu jednání správní orgán postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Pokud advokát zastupoval žalobce ve správním řízení, z jeho úkonů vznikly práva a povinnosti přímo žalobci. Nedostavil-li se zástupce žalobce k jednání, ač k němu byl řádně a včas předvolán, důsledky z toho plynoucí dopadají i na žalobce. Jelikož při nařízeném ústním jednání neměl žalobce nic osobně vykonat, nebylo nezbytné jej k jednání předvolat. Postupem správních orgánů nebyl žalobce nijak zkrácen na svých procesních právech ve smyslu § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu.

V. Závěr a náklady řízení

35. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

